Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

002831

Uitgifte

Repertoriumnummer	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
2018 / 5708	op € BUR	op € BUR	op € BUR
Datum van uitspraak **25 juni 2018**			
Rolnummer **2017/AR/783**			

☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B4
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001183391-0001-0007-01-01-1

_____, wonende te ,
appellant,

vertegenwoordigd door Mr. ADAM K. loco Mr. PROOST Renate, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Belegstraat 24

tegen de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 25 oktober 2016, aldaar gekend onder rolnummer 16/2432/A

tegen

DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST, met kantoren te 1000 BRUSSEL, Herman Teirlinckgebouw, Havenlaan 88, bus 22,
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. CLAES Johan, advocaat te 2550 KONTICH, Mechelsesteenweg 160

***

Het hof verwijst naar de processtukken, waaronder de bestreden beschikking van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 25.10.2016, betekend op 23.3.2017, het verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 21.4.2017 waarmee hoger beroep werd ingesteld en de conclusies voor partijen.

De zaak werd op de zitting van 11.6.2018 op tegenspraak behandeld en in beraad genomen.

Het hof verwijst naar de artikelen 780, 744 en 748 bis Ger.W. en slaat acht op de vorderingen en excepties zoals ze in het beschikkend gedeelte van de (laatste) syntheseconclusies voor partijen werden geformuleerd en gehandhaafd.

1.
Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 25.2.2013 werd o.m. bevolen dat het onroerend goed van dhr. in de te , dat tot dan uitgebaat werd als prostitutiepand, een andere bestemming gegeven zou worden volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, of zou worden gesloopt (behalve wanneer de sloop verboden zou zijn ingevolge wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen) binnen de 6 maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van dat vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125,- EUR per dag vertraging.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend en bij arrest van dit hof van 20.11.2013 werd het bestreden vonnis bevestigd, mits enkele wijzigingen. Dhr. werd het bevel opgelegd om zijn pand in de te de bestemming te geven zoals vastgesteld bij stedenbouwkundige vergunning van 4.5.2012, dan wel de woning te slopen (behalve wanneer de sloop verboden zou zijn ingevolge wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen) binnen de twee jaar vanaf het in kracht van gewijsde treden van dat arrest, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125,- EUR per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre het arrest vooraf zou zijn betekend.

Op 11.3.2014 werden zowel het vonnis als het arrest betekend.

2.
Op 4.2.2016 werd een bevel betekend tot betaling van 7.625,- EUR dwangsommen, vermeerderd met kosten, en verminderd met een betaling van 2.130,64 EUR. De dwangsommen waren berekend van 6.12.2015 tot 5.2.2016 (61 dagen x 125,- EUR).

3.
Bij exploot van 18.4.2016 werd op verzoek van de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest uitvoerend beslag gelegd op roerende goederen lastens dhr. krachtens een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25.2.2013 en een arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 20.11.2013 voor een bedrag van 7.902.04 EUR.

4.
Bij exploot van 2.5.2016 tekende dhr. verzet aan tegen dit beslag.

Hij vorderde dat het uitvoerend beslag van 18.4.2016 "onontvankelijk" of nietig zou verklaard worden, minstens dat het zou worden opgeheven en dat de Wooninspecteur zou worden veroordeeld tot opheffing van het beslag binnen de 24 uren na uitspraak in die zin

en dat bij gebrek aan vrijwillige opheffing de beschikking van de beslagrechter zou gelden als opheffingstitel.

Dhr. vorderde verder dat zou worden vastgesteld dat de Wooninspecteur niet gerechtigd was om tot uitvoering over te gaan ingevolge de onmogelijkheid tot uitvoering.

In ondergeschikte orde vorderde hij dat voor recht zou worden gezegd het uitvoerende beslag slechts bewarende werking heeft.

Hij vorderde tot slot ook dat de wederpartij zou worden veroordeeld tot de kosten van het proces, hierin begrepen de rechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 EUR.

5.
De Wooninspecteur concludeerde tot de onbevoegdheid van de beslagrechter voor zover appellant zich op overmacht beriep. Verder concludeerde hij tot onontvankelijkheid minstens de ongegrondheid van het verzet. Hij vorderde verder een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,00 EUR.

6.
Intussen werd een stuitend bevel betekend op 7.7.2016.

7.
Bij de bestreden beschikking van 25.10.2016 werd de vordering toelaatbaar doch ongegrond verklaard. Dhr. werd veroordeeld tot de gerechtskosten, in casu een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,- EUR.

8.
Deze beschikking werd betekend op 23.3.2017. Er werden verder ook stuitende bevelen betekend op 6.12.2016, 10.5.2017, 12.10.2017 en 15.3.2018.

9.
Bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 21.4.2017, werd hoger beroep ingesteld tegen de beschikking van de beslagrechter van 25.10.2016.

Dhr. , die op 30.3.2017 een melding van herstel had gedaan, vordert de hervorming van de bestreden beschikking door toewijzing van zijn oorspronkelijke vordering.

10.
De Wooninspecteur, die op 26.4.2017 een hercontrole had laten uitvoeren waaruit bleek dat ook op dat ogenblik de woningen in het gebouw hoegenaamd niet voldeden aan de normen van art. 5 Decreet 15.7.1997, ernstige gebreken vertonen en in aanmerking komen voor een advies tot ongeschiktheid en onbewoonbaarheid, concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep, en tot de veroordeling van dhr. tot de kosten, waaronder een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep van 1.440,- EUR.

11.
Het hoger beroep is tijdig en de akte van hoger beroep is regelmatig naar de vorm.

Het belang van dhr. bij zijn hoger beroep volgt uit de afwijzing van zijn vordering door de eerste rechter.

Bijgevolg is het hoger beroep toelaatbaar.

12.
De eerste rechter heeft de vordering van dhr. volkomen terecht afgewezen, en dit op gronden waarbij het hof zich alleen maar volledig kan aansluiten. Thans in hoger beroep wordt er geen enkel ter zake doend argument en geen enkel relevant stuk voorgebracht dat het hof ertoe zou kunnen brengen de zaak anders te beoordelen.

Dhr. die nooit een procedure op grond van art. 1385 quinquies Ger.W. aanhangig heeft gemaakt voor de daartoe bevoegde dwangsomrechter, benadrukt ook in deze procedure opnieuw dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om te voldoen aan de lastens hem uitgesproken veroordeling, dit omdat de stedenbouwkundige vergunning van 4.5.2012 niet uitvoerbaar zou zijn. Enkel de dwangsomrechter is bevoegd om de dwangsom op te heffen, op te schorten of te verminderen bij zulk een onmogelijkheid. De beslagrechter oordeelt over de vraag of de hoofdveroordeling al dan niet werd nagekomen en of de dwangsommen al dan niet verbeurd zijn, doch niet over een ingeroepen onmogelijkheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

De gegevens die het dhr. volgens eigen zeggen onmogelijk gemaakt zouden hebben om de hoofdveroordeling na te komen waren overigens kennelijk door de hof van beroep te Antwerpen gekend bij de behandeling van het hoger beroep tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 25.2.2013, en bovendien belette niets hem om over te gaan tot het slopen van het gebouw zoals voorzien in de dwangsomtitel, of tot een herstel in een toestand conform de regularisatievergunning van 1999, of tot aanvraag van

een nieuwe vergunning en herstel in een overeenkomstige staat. Dat geen vordering op grond van art. 1385 quinquies Ger.W. werd ingesteld is wellicht het gevolg van het inzicht van dhr. dat hij volkomen kansloos zou geweest zijn. Hoe dan ook is er bij afwezigheid van omstandigheden van na de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen waaruit zulk een onmogelijkheid op het eerste gezicht zou kunnen worden afgeleid geen reden om een schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen verantwoorden.

Verder beroept dhr. zich – blijkbaar nevengeschikt – op het argument dat hij de hoofdveroordeling zou zijn nagekomen. De volkomen onterechte bewering van dhr. dat de dwangsommen niet verbeurd zouden zijn omdat hij de hoofdveroordeling zoals opgelegd bij arrest van 20.11.2013 zou hebben nageleefd, druist volledig in tegen de overtuigingsstukken en meer bepaald overtuigingsstuk nr. 9 van het dossier van de Wooninspecteur, nl. het zeer gedetailleerd PV AN.66.RW.103042/2009 van 26.4.2017 waarvan de inhoud voor zich spreekt. Er ligt geen enkel nuttig stuk voor dat de in dit PV vermelde bevindingen weerlegt, zodat met de eerste rechter wordt vastgesteld dat de dwangsommen effectief verbeurd zijn. De wederrechtelijke situatie bestond blijkens de stukken gedurende de hele periode waarvoor dwangsommen gevorderd werden.

De eerste rechter wees er verder volkomen terecht op:
- dat het arrest van 20.11.2013 reeds op 6.12.2013 in kracht van gewijsde was getreden (zie het temporeel toepasselijke art. 422 W.Sv. zoals dat gewijzigd was bij art. 1 Wet 15.6.1981),
- dat dwangsommen pas verbeurd zijn vanaf de betekening van de uitspraak waarbij zij werden vastgesteld (art. 1385bis, derde lid Ger.W.),
- dat het arrest van 20.11.2013 samen met het vonnis betekend werd bij exploot van 11.3.2014 waardoor aan de betekeningsvereiste werd voldaan,
- dat de betekening heeft plaatsgevonden binnen de hersteltermijn en
- dat de dwangsommen dus onmiddellijk na het verstrijken van de hersteltermijn verbeurd zijn.

Het hoger beroep is derhalve ongegrond.

13.
Overeenkomstig art. 1017 Ger.W. vallen de gerechtskosten ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. Gelet op de ongegrondheid van het hoger beroep is dit dhr.

De rechtsplegingsvergoeding hoger beroep wordt bepaald op het door de artikelen 3 en 8 KB 26.10.2007 bepaalde basisbedrag van 1.440,- EUR.

De betekenings- en uitvoeringskosten vallen overeenkomstig art. 1024 Ger.W. van rechtswege ten laste van dhr. , zonder daarvoor een opgave in dit arrest te behoeven.

Beslissing

HET HOF beslist op tegenspraak.

Het hoger beroep wordt toelaatbaar doch ongegrond verklaard.

De bestreden beschikking wordt bevestigd.

De kosten van de beroepsprocedure, aan de zijde van de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest begroot op een RPV hoger beroep van 1.440,- EUR, worden ten laste gelegd van dhr. .

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 25 juni 2018 door

B. BULLYNCK	Raadsheer, dd. Voorzitter
V. PEETERS	Raadsheer
S. GRANATA	Raadsheer
P. THIJS	Griffier

P. THIJS

B. BULLYNCK

S. GRANATA

V. PEETERS